

Frit Danmark

2. Aarg. Nr. 6

Udgivet af en Kreds af Danske

September 1943

FØR og EFTER 29. AUGUST

Selvom Begivenhederne omkring den 29. August er almen kendt, vil det dog være paa sin Plads at give en kortfattet Oversigt over dem, som Grundlag for en Vurdering af Landets nuværende Stilling og dets Muligheder for at føre Krigen mod Nazisterne videre.

Den danske Modstandsvilje har siden Besættelsen givet sig stærkere og stærkere Udslag, efterhaanden som Tyskernes Krav og vore Regeringers Eftergivenesshed tog til. I Juli Maaned i Aar skete der 77 Sabotagehandlinger af Betydning, mens det tidligere Maksimum for en Maaned var 42, og 1. Uge af August bragte 23 Attentater. Rundt om i Byerne optraadte Frikorpsmænd og deres tyske Vaabenfæller mere og mere udfordrende. Det kom til Sammenstød, i Begyndelsen især i *Esbjerg*, hvor der derfor efter tysk Krav erklæredes Undtagelsestilstand den 7. August. Befolkningen svarede med Demonstrationer, og da Udgangsforbudet derefter blev skærpet, kom det til Strejker, der den 11. omfattede alt Liv i Byen. Undtagelsestilstanden maatte derefter ophæves, bl.a. af Frygt for Sympatistrejker i andre Byer. Samtidig havde der været Strejker som Protest mod tyske Arbejdskontrollører paa *Odense* Staal-skibsværft. Det kom til Sammenstød flere Steder i Byen efter den 15., og fra den 18. nedlagde Arbejdere, Funktionærer og Borgere alt Arbejde og nægtede at genoptage det, før de tyske Provokatører var fjernet fra Gaderne. Tyskerne gik ind paa Kravene, men overholdt ikke Betingelserne, hvorfor Strejken fortsattes til Tirsdag den 24., da Besættelsestropperne faktisk havde trukket sig tilbage til Kaserne. Under Urolighederne var

talrige Danske blevet saaret, en Del mishandlet, en enkelt dræbt; til Gengæld var en tysk Officer, der bl.a. nedskød et Barn, blevet lynchet. Samtidig med Begivenhederne i *Odense* kom det til Sammenstød i næsten *alle fynske Købstæder*. Tyskerne optraadte brutalt overfor Befolkningen, og denne svarede med udbredte Strejkebevægelser. Ogsaa i jyske Byer, *Fredericia*, *Kolding*, *Aarhus*, *Frederikshavn* og *Randers* og paa *Sjælland* i *Vordingborg*, *Korsør* og *Helsingør* var der Uroligheder, Proteststrejker, tysk Beskydning af Befolkningen og danske Ofre. I *Aalborg* strejkede Arbejderne paa »Rørdal« fra 9. August paa Grund af Sabotagevagtordningen. Den 17. opdagede Tyskerne en Transport af Ammunition, som var nedkastet fra Flyvemaskine Syd for Byen. De beskød Lastbilen og dræbte dens Chauffør, mens en anden Dansker, Konstruktor *Sørensen* blev fanget og senere henrettet efter Dødsdom ved tysk Standret. Begravelsen af den dræbte gav Anledning til store Uroligheder i *Aalborg*, der hurtigt gik over i Generalstrejke, som varede indtil den 28., og hvorunder mange Danske blev dræbt.

Sabotagen fortsatte og ramte bl.a. den 15. August — Dagen for Ophæret af Transitten gennem Sverige — store Dele af det jyske Jernbanenet, samt en Række Lokomotiver paa *Aalborg* Privatbaner, der transporterede store Mængder Materiel for Tyskerne.

Trods talrige Opraab og Henstillinger fra Regering, Rigsdag og Organisationsledere lykkedes det ikke at dæmme op for Kamphandlingerne. Dr. Best blev kaldt til Tyskland, hvor v. Hanneken i Forvejen havde gjort Forestillinger om

Landsmand! — Skriv dette af og send det videre!

en skærpet Kurs overfor Danmark, og den 28. August overrakte Best en Række Krav til Scavenius, der ikke alene omfattede det den 9. August af vor Regering afviste Krav om Udlevering af danske Sabotører til tysk Fængsel, men ogsaa Indførelse af Undtagelsestilstand over hele Landet, Opretholdelse af Særdomsstole med Dødsdom som Hovedstraf, og Repressalier overfor Odense i Anledning af Drabet paa den tyske Officer. Kongen og Regeringen var enige om at afvise disse Betingelser, men henviste til den Afspænding i Situationen, som netop i disse Dage kunde spores. Der indløb ikke noget Kompromisforslag fra tysk Side, men v. Hanneken overtog Natten til den 29. Magtudøvelsen i Landet gennem det bekendte Opraab. Allerede nogle Dage forinden havde han faaet stillet Tropper til Raadighed til at foretage dette Skridt, som han utvivlsomt vilde gennemføre uanset den danske Regerings Reaktion. Og saa fulgte de tyske Overfald Slag i Slag: Dansk Militær blev efter en kort Kamp afvæbnet og interneret, offentlige Bygninger besat, tyske Standretter begyndte at arbejde, Befolkningen blev terroriseret og adskillige Civilpersoner dræbt. Landet over blev der arresteret ca. 600 Gidsler. At det var Gidsler fremgaar af, at Tyskerne ikke har nogen Anklage mod dem, men gennem Udvalget har søgt at lamme den saakaldte »Christmas Møller-Fløj« i det konservative Parti, Dansk Samling, en Række Ungdomsbevægelser, antityske Stemninger indenfor Kunst, Presse og Videnskab, og yderligere har sikret sig en Række fremtrædende Jøder. Derimod er det vigtigt at bemærke, at der ikke er taget ledende Personer indenfor Fagbevægelsen, Erhvervene eller Socialdemokratiet.

Radioen er underlagt tysk Ledelse (Lohmann og Schmidt), Pressen er underlagt streng tysk Censur, der stadigvæk eksekveres af Eskelund, og som praktisk taget omfatter alt uden- og indenrigspolitisk Stof, hver Journalist skriver under personligt Ansvar. Politiet har faaet tyske Kontrollanter og Administrationen arbejder efter faldstændig tysk Ordre. Der er udstedt Dekreter om, at Tyskerne kan overtage dansk Ejendom

efter Forgodtbefindende, der paalægges vort Erhvervsliv Pligt til at arbejde for tyske Interesser og Arbejderne tvinges til at tage anvist Beskæftigelse f. Eks. som Sabotagevagter. Ikke alene Militærpersoner og Gidsler, men alle tidligere arresterede danske Frihedskæmpere bevogtes nu af Tyskerne, for saa vidt de ikke sendes til Tyskland.

Reaktionen har fra dansk Side — bortset fra Hærens og navnlig Flaadens tapre Indsats og fra Befolkningens Demonstrationer — hidtil været rent defensiv. Under Truslerne om Dødsstraf lykkedes det ikke at gennemføre den Folkestrejke, der efter den almindelige Mening vilde have været det værdigste Svar paa Overfaldet, men paa adskillige Virksomheder strejkedes dog, og endnu flere Steder etableredes sit-down Strejke. Kongen betragter sig som Krigsfange og nægter at foretage Regeringshandling, saaledes ogsaa at modtage Scavenius-Regeringens Demissionsbegæring. Konge- og Regeringsmagt betegnes som »hvilende«, og Administrationen gennemføres af Ministerialkontorerne, idet Departementscheferne har paataget sig at lede hver deres Forvaltningsgren uden at danne noget samlet Raad. Det har vakt dansk Forbavselse, at de betingelsesløst er gaaet ind paa denne Ordning uden først at stille Krav om Løsladelse af Gidslerne og Ophævelse af tyske Standret er.

Rigspolitichefen og Formændene for de to Politiorganisationer har krævet af Tyskerne, at enhver Politimand, der ikke fandt det overensstemmende med sin Samvittighed at fortsætte Tjenesten, skulde have Ret til at trække sig tilbage, — at dansk Politi ikke skulde medvirke ved Arrestation af Landsmænd, der skulde arresteres af eller udleveres til Tyskerne, og at dansk Politi skulde trække sig tilbage, hvor tysk Militær griber ind overfor Befolkningen. Ikke des mindre har vort Politi Side om Side med Værnemagten overvaaget Gennemførelsen af det natlige Færdselsforbud, hvilket maa synes i Strid med Politiledelsens Krav.

Formaalet med den nazistiske Aktion er klart: Efter von Hannekens Mening vil Tyskland under denne Tilstand bedre end under den tidligere kunne udbytte Landet

som militær Basis og som Produktionskilde. At dette er rigtigt, fremgaar bl. a. af, at Erhverv og Fagbevægelse ikke er udfordret gennem Arrestationerne. Bests Forsoningspolitik er slaaet fejl, men han er ikke dermed nogen »død Mand«: Han har fra Dagmarhus Ledelsen af det økonomiske Liv i sin Haand. Og han er sammen med Hanneken ivrigt optaget af at finde en Udvej der kan give Forholdene i Landet et Skin af Legalitet. Helst ser Tyskerne nu, at der dannes en ny dansk Regering under Kongens og Rigsdagens Medvirken. Om ikke en parlamentarisk Regering, saa et Administrationsraad med en tysksindet Embedsmand (Knutzen?) i Spidsen. Hidtil har Landets officielle Ledere dog vægret sig ved at deltage i Skabelsen af et saadant Organ, der trods sin formelle Lovlighed ikke vilde besidde nogen Myndighed overfor Tyskerne. Men der findes Elementer indenfor Rigsdagen, Administration og Erhverv, der ikke er uvillige til ogsaa denne Kapitulation.

Overfor saadanne Bestræbelser maa vi hævde, at det trods den utvivlsomme Skærpelse af den danske Befolknings Vilkaar er en Fordel, at Landet nu har faaet rene Linier: Den formelle Magt er overtaget af dem, der længe har haft den reelle, af Besættelsesmagten. Mens adskillige af vore Landsmænd tidligere kunde hævde, at Samarbejdet med Tyskland efter Scavenius' Linje trods alt dannede et vist Bolværk mod den tyske Udbytning, er denne Undskyldning nu faldet væk. Ingen nok saa »lovlige« Regering vil kunne hindre Tyskerne i at udføre de Overgreb, de stæder for godt. Skillelinjen ligger nu skarpt optrukket. Paa den ene Side Tyskerne og deres lille Følge af Forrædere, paa den anden Side hele det danske Folk med Kongen og den Rigsdag i Spidsen, der for mindre end et halvt Aar siden blev valgt som Demokratiets Forsvarere. Ingen ærlig Dansker, der ønsker Genoprettelsen af vort Lands Frihed og Demokrati, bør række Tyskerne en hjælpende Haand ud af de Vanskeligheder, de selv har skabt sig.

Befolkningen haaber og venter:

at Kongen fortsat vil nægte at fungere som Statsoverhoved og

ikke udnævne nogen ny dansk Regering,

at Rigsdagen ligeledes vil nægte sin Medvirken til Skabelsen af et Ministerium og i det hele taget ikke under nogen Form indlade sig i Forhandlinger med tyske Myndigheder, saalænge ikke samtlige politiske Fanger og Gidsler er frigivet, og Retsudøvelsen overgaaet til danske Domstole,

at Embedsmændene i Centraladministrationen vil afvise ethvert Forslag om at træde sammen til et Administrationsraad,

at Tjenestemænd af alle Grader i de centrale og lokale Administrationsgrene paa alle Maader lægger Hindringer i Vejen for Tyskerne og gennem Desorganisation og Obstruktion søger at hindre ethvert tysk Overgreb,

at Politiet konsekvent følger den Linje, deres øverste Ledelse har angivet i de ovennævnte Krav, og udelukkende føler sig solidarisk med den danske Befolkning,

at Erhverv, Industri, Handel og Landbrug paa alle Maader sinker og forvansker Udførelsen af de Opgaver, Tyskerne paalægger dem,

at Funktionærer, Kontorfolk, Haandværkere og Arbejdere i deres daglige Virksomhed stadig holder sig for Øje, at alt, hvad der skal leveres til Tyskerne, støtter vore Fjenders Krig mod os, og at det derfor skal laves saa langsomt, saa unøjagtigt og saa uholdbart med saa stor Anvendelse af Raamaterialer som overhovedet muligt.

Den danske Front har aldrig staaet saa enig som i Dag; den maa føre Kampen videre med endnu større Fasthed og Effektivitet end tidligere. Der findes ingen Undskyldning for paa nogen Maade eller blot i ringeste Grad at støtte Hitlers Krig, der i lige saa høj Grad er rettet mod os som mod de andre allierede Nationer.

Danmark i Krig med Tyskland

Med v. Hannekens Opraab den 29. August indtraadte den tyske Undertrykkelse af Danmark i en ny Fase: Tyskerne overtog aabenlyst Magtudøvelsen og erkendte samtidig — gennem Anvendelse af §§ 42-56 i Haagerkonventionen — at Danmark betragtes som et fjendtligt Land. I Formel Henseende betegner dette naturligvis et Vendepunkt, men reelt betyder det kun, at en Tilstand, der langsomt har udviklet sig siden 9. April, nu offentlig stadfæstes. Den tyske Magtudøvelse her i Landet har i stigende Grad vundet Fodfæste under de forskellige Samlingsregeringer for at naa sin hittidige Kulmination under Scavenius. Naar Tyskerne nu selv overtager Styret, vil de kunne benytte sig af en Række Love, Administrationsregler og Forordninger, gennemført af lovlige danske Myndigheder endog med Rigsdagens Sanktion, der i Bund og Grund strider mod dansk Demokrati, og som kun tjener til eet: Understøttelse af den nazistiske Udbygning af Landet til Fordel for Aksemagternes Krig. Ansvar for denne Tingenes Tilstand hviler paa de hidtil stygende, og paa Baggrund af deres tidligere Eftergivenhed kan det ikke regnes dem til Fortjeneste, at de den 28. August sagde Nej til tyske Krav om yderligere Undertrykkelse af det danske Folk. De havde længe vidst, at de ikke havde Befolkningen bag sig, og de foregaaende Uger havde vist dem, at de end ikke havde den i sin Magt. Hvor helt anderledes vilde deres Stilling ikke have været, hvis de var faldet paa deres Post efter at have ført et modigt og konsekvent Forsvar for vort Demokrati under Paaberaabelse af Aftalerne af 9. April.

Det væsentlige er imidlertid ikke det Nederlag, Scaveniuspolitikken har lidt. Af langt større Rækkevidde er Tyskernes Nederlag. Deres Forsøg paa at lokke et Folk frivilligt med i Heksedansen og indbilde Verden, at de kunde vinde os for deres Sag, faldt ynkeligt til Jorden. De har nu travlt med at finde Undskyldninger for deres Fallit. En stedlig Goebbels-Aflægger, der kalder sig „kompetent Kilde“, søger at skyde Skylden for Udviklingen

paa henholdsvis „Christmas Møller“, „engelske Faldskærmsjægere“ og „forbryderiske Elementer“. Men ingen lader sig vildlede af den tyske Propaganda. Alt for længe har dens Frækhed vakt vor Forbløffelse, dens Klodsethed vor Munterhed og dens Ynkelighed vor Foragt. — Dens Løgne kan aldrig tilsløre den Kendsgerning, at det ene og alene er Tyskerne, der har Ansvar for ethvert Brud paa fredelige Tilstande, der er sket i Danmark siden Overfaldet i 1940. Det er dem, der brød Ikke-Angrebspagten, det er dem, der trods Løfter blandede sig i vore indre Forhold og krævede vor Lovgivning nazificeret, det er dem, der tiltog sig Retshaandhævelse overfor danske Borgere, det er dem, der truede og bestak vor Industri og vort Landbrug til at arbejde for sig, det er dem, der tiltvang sig Adgang til vore Transportmidler, og det er endelig dem, der lod danske Forrædere og tyske Værnemagtsoldater terrorisere Befolkningen, saa den tilsidst satte sig aabent til Modværge.

Alt, hvad der fra dansk Side er sket i Kampen mod Tyskerne, er Svar paa deres Udfordringer og Løftebrud, og dette Svar er ikke givet af nogle faa, importerede Personer, men af det danske Folk. Vi ved, at et stort Flertal af Danske giver Sabotagen deres Tilslutning; vi har ved Følkestrejkerne i Esbjerg, Odense og mange andre Byer set alle Samfundsklasser i Enighed protestere mod utaalelige tyske Overgreb; og Kampene 28.-29. August var vor Flaades og vor Hærs aabenlyse Tilkendegivelse af, at Okkupanterne er vore Fjender.

Hanneken har kun fastslaaet, hvad vi andre længe har vidst: Danmark er i Krig med Tyskland. Og denne Krig vil blive ført videre uanset hvor brutale Metoder Tyskerne bringer i Anvendelse. Øget Tvang vil avle øget Modstand. Der er visse Folk herhjemme, der aldrig har rørt en Finger i Frihedskampen, men i deres lune Krog glædet sig over, at andre vovede Pelsen. De ranker sig nu i Troen paa, at den 29. August har afvasket For-smædelsen af 9. April i Verdens Øjne.

Og saa finder de iøvrigt, at vi nu godt kan nedlægge Vaabnene! Men vi andre kan ikke nøjes med at være danske paa Etiketten. Danmark er ikke Hund for nogen anden Nation. Vi lader os ikke tvinge af den tyske Pisk, men ligesaa lidt skyldes vore Handlinger Øasket om at blive klappet af vore Allierede Venner. Vi glæder os over den Sympati, der i denne Tid strømmer vort Land imøde fra hele den frie Verden, men den Krig, vi nu fører, er i dybeste Forstand vor egen, fordi dens

Maal er at sikre vor nationale Livsudfoldelse. Og det kan kun ske ved vor egen Indsats.

Vi, der fra første Færd har hævdet, at Danmark som alle andre Nationer selv maa kæmpe for sin Frihed, har ikke tilstræbt de „norske Tilstande“, vi nu gaar ind til. Men hellere betale denne Pris end opgve Kampen! Og vi ved, at det danske Folk villigt vil bære alle Ofre og Afsavn for at naa Maalet: Et frit og demokratisk Danmark, vundet af Folket selv!

Hanneken og Haagerkonventionen

Tyskernes Foragt for indgaaede Overenskomster, Pagter og Forpligtelser er saa velkendt, at det for saavidt er overflødig at konstatere et nyt Tilfælde deraf. Men da Haagerkonventionen, som v. Hanneken paa-beraaber sig i sin Proklamation af 29. August, danner det Retsgrundlag, vi Danske for Øjeblikket lever paa, er det dog rimeligt at sammenligne Konventionens Ordlyd med den Virkelighed, Hanneken praktiserer.

I den første af de anførte Artikler, § 42, hedder det: »Et Territorium anses for besat, naar det faktisk er underlagt den fjendtlige Hærs Myndighed.«

Ved at bringe denne Del af Haagerkonventionen i Anvendelse, konstaterer Tyskerne altsaa en Krigstilstand mellem Danmark og Tyskland, mens de tidligere altid har hævdet, at Besættelsen skete efter fredelig Overenskomst.

Artikel 43 lyder: »Naar den lovgivende Magt faktisk er gaaet over i Hænderne paa den, som holder Landet besat, tager denne alle Forholdsregler, som beror paa den, for saa vidt muligt at genoprette offentlig Orden og det offentlige Liv, idet de i Landet gældende Love respekteres, medmindre dette er absolut umuligt.«

Det første, v. Hanneken gjorde, var at tilsidesætte danske Love, idet han indførte Standretter og Dødsstraf. Dette maa opfattes som Terrorforanstaltninger, idet dansk Lovgivning gennem »Kommunistloven« og Strafferetstillæget og den øvrige Undtagelseslovgivning, der er vedtaget af vor Rigsdag under Besættelsen, rummer Strafferegler rettet mod de samme »Forbrydelser«, som nu skal behandles af Standretterne. Det havde

altsaa ikke været »absolut umuligt« for v. Hanneken at regere efter Landets Lovgivning.

Artikel 45: »Det er forbudt at tvinge Befolkningen paa et besat Territorium til at aflægge Ed til den fjendtlige Stat.«

I Strid med denne Bestemmelse har Tyskerne søgt at afpresse talrige Embedsmænd Loyalitetserklæringer overfor det tyske Rige, der maa sidestilles med Edsaflæggelse. Prins Axel blev saaledes løsladt efter at have underskrevet en Erklæring om, at han ikke, saa længe Krigen varer, vil modarbejde tyske Interesser. Den 29. søgte man enkelte Steder i København at afpresse Politibetjente en tilsvarende Erklæring, hvilket dog det store Flertal nægtede, og Landet over har Politimestrene faaet Loyalitetserklæringer forelagt til Underskrift; efter Sigende skal de fleste have skrevet under, men med saadanne Forbehold, at Erklæringen ikke har juridisk eller moralsk Gyldighed, v. Hanneken har paa Forespørgsel svaret, at det ikke er ham, der har udstedt Ordre til at aftvinge Politiet disse Erklæringer, men uheldigt nok for ham havde visse Politimestre faaet forevist en skriftlig Ordre med Generalens Underskrift! Ogsaa Amtmænd skal være stillet overfor Krav om Loyalitetstilkendegivelse, men saavidt os bekendt har kun Amtmanden i Holbæk, H. de Jonquieres, indvilget deri. Det var den samme Herre, der bevægede den danske Garnison i Holbæk til at overgive sig uden Kamp den 29. August.

Lad os fastslaa, at ethvert Krav om Loyalitetstilkendegivelse overfor Tyskerne maa afvises individuelt og kollektivt. Dette er ikke alene i Overensstemmelse med Konventionen — det er ogsaa en national Pligt.

Artikel 46: »Familiens Ære og Rettigheder, Personers Liv og private Ejendom saavel som religiøs Overbevisning og Gudstjenestens Udøvelse skulle respekteres« og Artikel 47: »Plyndring er forbudt«.

Men efter v. Hannekens Forordning af 4. Sept. kan Tyskerne efter Forgodtbefindende tilrane sig enhver Privatejendom, de faar Lyst til, og i Dagene efter den 29. August fandt der Plyndring Sted baade i Ministerierne og i private Lejligheder i Officersskolen paa Frederiksberg.

Artikel 50: »Ingen kollektiv Straf, hverken pekuniær eller anden, kan paalægges Befolkningen paa Grund af individuelle Handlinger, for hvilke de ikke kunne betragtes som solidarisk ansvarlige«.

Ikke desmindre er der Landet over taget i Hundredevis af uskyldige Personer som Gidsler; man har ikke med noget Skin af Ret kunnet rejse Anklage imod dem for »individuelle Handlinger«, — og baade Odense og København er idømt Bøder paa 1 Million Kroner for Mord paa Tyskere, som Byerne ikke kan være solidarisk ansvarlige for.

Artiklerne 48, 49, 51 og 52 omhandler Optrædning af Skatter og Penge- og Naturalydelse af anden Art. Hanneken har endnu ikke kunnet afse Tid til at overtræde disse Bestemmelser, men det kommer nok.

Artikel 53-55 handler dels om Beslaglæggelse af Statens særlige Ejendom, dels om, at den besættende Magt kun er Bestyrer af offentlige Bygninger og fast Statsejendom. Endelig fastslaaes det i Artikel 56, at Undervisningsanstalter, Kirker, videnskabelige Værker og Kunstværker er stillet som privat Ejendom og saaledes hverken kan beslaglægges eller forsætlig ødelægges, og at enhver Beslaglæggelse og forsætlig Ødelæggelse skal forfølges og straffes.

Det vil sige, at den Beslaglæggelse af bl. a. Skoler, som tidligere har været lovlige, fordi den skete med den danske Regerings Billigelse og Hjælp, nu — efter at Haagerkonventionen er Grundlaget for de to Landes indbyrdes Forhold — er ganske ulovlig. Ikke desto mindre fortsætter Beslaglæggelserne.

Saalænge det var den danske Rigsdag og Regering, der vedtog og gennemførte en Undtagelseslovgivning til Fordel for Tyskerne, kunde vi Danske protestere derimod og bekæmpe Foranstaltningerne, men vi kunde

ikke benægte deres Retsgyldighed. Nu, da Tyskerne selv har brudt den hidtidige Ordning og erklæret os for Fjendeland, er ethvert Brud paa Haagerkonventionens Bestemmelser om besat fjendtligt Omraade en Krigsforbrydelse. Det maa paahvile de højere Embedsmænd, der har paataget sig at videreføre Landets Administration, at protestere overfor Tyskerne mod ethvert Brud paa Konventionens Bestemmelser. Og vi Danske maa gøre os klart, at skabes der et dansk Regeringsorgan, der i formel Henseende kan betegnes som »lovlige«, vil et saadant Lydorgan kunne give de Foranstaltninger en legal Karakter, som under den nuværende Tilstand gennemtvinges i Strid med national og international Ret.

At Tyskerne selv er klare over det uholdbare i Tilstanden, fremgaar ikke alene af deres Iver for at faa en Regering stablet paa Benene, men ogsaa af, at v. Hanneken i sine sidste Forordninger ikke direkte paaberaaber sig de ovenfor citerede Artikler, men skriver: »I Analogi med Haagerkonventionen . . . forordnes«. Ethvert Barn kan se, at der ikke er Tale om nogen Analogi, men at Tvangsforordningerne sandfærdigt kunde indledes med Ordene: »I Strid med Haagerkonventionen . . . forordnes«.

„En korrupt Minister“ — og et Dementi!

Under Overskriften »En korrupt Minister« refererede vi i vort Augustnummer et haandskrevet Brev, undertegnet Gunnar Larsen, hvori Brevskriveren anbefalede Værnemagten at indkøbe Flyvemaskinemotorer i »Dansk Aero«. Gunnar Larsen har i en offentlig Erklæring nægtet at være Forfatter til denne Skrivelse. Men eet staar fast: Den af os refererede Skrivelse foreligger. Den er modtaget af de tyske Myndigheder, og disse har ikke betvivlet dens Ægthed. Gunnar Larsen har da heller ikke i sit Dementi nægtet, at Skrivelsen foreligger. Det staar at læse mellem Linjerne, at han er bekendt med dens Tilstedeværelse, om ikke før, saa nu efter vor Meddelelse.

Hvis der er foretaget et Falskneri, er det saaledes hverken begaaet af os eller vor Meddeler. Gunnar Larsen er selv Skyld i, at ikke alene hans Venner, Tyskerne, men

Udlandet om Danmark

Vi bringer nedenstaaende et Uddrag af den frie Verdens Presse og Radiosendelser om Danmark og den 29. August:

Times 31. August. I alle de besatte Lande vil Danmarks Eksempel indgyde de uforfærdede Mænd og Kvinder, der kun venter paa deres Time, nyt Mod. Danmark har vist Nazisterne, at de intetsteds kan bevare Herredømmet uden ved Magt, og derfor vil de overalt i stigende Grad blive nødt til at gøre Brug af deres militære Ressourcer, hvad der i stigende Grad vil bidrage til deres Svækkelse.

Manchester Guardian 30. August; Brudet mellem det danske Folk og den tyske Besættelsesmagt har længe været undervejs. Det er et Skoleeksempel paa Opstanden blandt Nationerne i Vesteuropa, der, hvor smaa de end er, ikke vil bøje sig for tysk Magt.

Moskva Radio 30. August: Der er nu Uroligheder i selve det danske Kongerige, som Tyskerne havde til Hensigt at opbygge som et Mønstereksempel paa den nye Orden. Tyskerne har udplyndret Danmark samtidig med at de forsøgte at indbilde Verden, at der herskede fuldkommen

Fred og Forstaaelse. Men det danske Folk har rejst sig til Kamp.

*

Den sovjetrussiske Forfatter *Ilja Ehrenburg* skriver: Tyskerne bekendtgjorde ved Indmarchen i Danmark den 9. April 1940, at de betragtede Danmark som et venligsindet Land. De lod Danskerne beholde deres Konge og deres Rigsdag. Efter 40 Maaneders Forløb har den danske Nation gjort Oprør. Sømændene gik i Spidsen. Efter Tragedien i Toulon har Verden nu været Vidne til Københavns Tragedie... De tapre Sømænd aabnede Ild mod Tyskerne for at give deres Kammerater Lejlighed til at sænke Skibene. Saaledes har det lille Danmark vundet en Sejr over Tyskland... Eksplosionerne i København vil blive hørt over hele Verden. Timen er nær, da Danskerne vil fejre Sejren. Med Stolthed vil de mindes den 29. August 1943, da Danmark uden først at tænke paa om en Mand kunde udrette noget imod de mange, viste Verden, hvad virkeligt Mod betyder.